

tokolována, nýbrž v obvodu krajského soudu v Litoměřicích, jelikož změna sídla závodu, dříve Ústí n. L. nyní Chotyň, posud nebyla provedena. Stěžovatelka právem napadá tento právní názor soudu první stolice. Předpis § 87 a) j. n. předpokládá jen, že žalující strana jest protokolovaným kupcem a že se obchod týče závodu v obvodu procesního soudu. Aby tento závod byl v obchodním rejstříku procesního soudu zapsán, není potřebí. Protokolovaný kupec, má-li závod mimo obvod sborového soudu, kde jest zapsán do rejstříku, může podati žalobu i u soudu, v jehož obvodu má závod a odkud obstarává obchody a není třeba, by závod ten byl protokolován (viz rozhodnutí nejv. soudu ze dne 21. března 1916 R II 119 Právník 705/16). Žalující firma jest protokolovaným kupcem, obchod týče se jejího závodu v Chotyni, takže procesní soud, i když závod ten v obchodním rejstříku procesního soudu není zapsán, jest podle § 87 a) j. n. místně příslušným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Dokud žalující firma jest zapsána v obchodním rejstříku krajského soudu v Litoměřicích, což stěžovatel nepopírá, jest ji považovati za protokolovaného obchodníka, nehledíc k tomu, že přesídlení závodu z Ústí n. Lab. do Chotyně v obchodním rejstříku dosud není provedeno. V souzeném případě jest podle § 87 a) j. n. rozhodné pro příslušnost místo závodu, nikoliv sídlo žalující firmy, a nedopadá proto rozhodnutí R I 833/31 (sb. n. s. čís. 11073). Že žalobkyně nemá v Chotyni provozovnu aneb že změnila předmět podniku, žalovaný nenamítl v první stolici a marně se dovolává rozhodnutí R I 505/31 (sb. n. s. čís. 10949). Soud první stolice má za zjištěno, že sporný stroj byl stěžovateli dodán. Podle § 87 a) j. n. stačí, že zboží bylo kupcem fakticky převzato, a netřeba, by bylo převzato také právně (srov. rozh. sb. n. s. čís. 2409). Jest proto nerozhodné, že stěžovatel potom, asi devět měsíců po převzetí stroje, sdělil dopisem ze dne 17. června 1931 žalobkyni, že jí dává stroj k dispozici z důvodu, že posud nebyl zmontován.

Čís. 11789.

Rozpor v důvodech rozhodnutí v nesporném řízení jest zmatečností jen, je-li odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nedostatečné, že z něho nelze s úplnou jistotou seznati, co bylo rozhodnuto.

Zrušení společnosti úmrtím jednoho ze společníků nelze z úřadu zapsati do obchodního rejstříku. Zápis zrušení společnosti předpokládá opověď buďto společníka pozůstalého anebo všech dědiců zesnulého společníka, jimž byla pozůstalostním soudem ponechána správa a obstarávání pozůstalosti podle § 145 nesp. říz. Nedojde-li mezi nimi ke shodě, rozhodne většina, která se počítá podle podílů.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 500/32.)

Návrh dědiců po Josefu P-ovi, by bylo v obchodním rejstříku poznamenáno při společenské firmě P. a spol., že veřejná obchodní společnost P. a spol. zanikla úmrtím Josefa P-a, rejstříkový soud zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Návrh rekurentů, by v obchodním rejstříku při společenské firmě Josef P. bylo poznamenáno zrušení společnosti úmrtím společníka Josefa P-a jest ve své podstatě opovědí změn při firmě a taková opověď musí podle § 10 uv. zák. k obch. zák. býti podána ve formě soudně nebo notářsky ověřené. Tomuto požadavku návrh nevyhovuje a právem proto byl v tom směru pozastaven rejstříkovým soudem. Pokud se týče zrušení společnosti jest poukázati k tomu, že ze spisů vyplývá, že proti tvrzení rekurentů, že se dědicové nedohodli, by společnost byla dále vedena a že nastalo zrušení společnosti, jest tvrzení jiných dědiců, že mezi zůstavitelem a Václavem P-em došlo ke smlouvě, že po smrti zůstavitele jeho polovice podniku přejde na Václava P-a. Je-li tomu tak, nešlo by o zrušení společnosti, nýbrž o přeměnu veřejné obchodní společnosti ve firmu kupce jednotlivce. Ale to předpokládá rozřešení uvedené otázky, ve příčině které rekurenti byli odkázáni usnesením (srov. čís. sb. 11785) na pořad práva. Teprve po rozhodnutí této otázky bude lze posouditi, zda nastalo zrušení společnosti. Před tímto rozhodnutím nelze ani zápis zrušení společnosti provésti a jest tudíž zamítnutí návrhu rekurentů napadeným usnesením správné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé napadají souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100/1931), leč neprávem. Zmatečnost vytýkají stěžovatelé proto, že rozhodnutí rekursního soudu jest samo se sebou v rozporu, avšak výrok rozhodnutí si nijak neodporuje a rozpor v důvodech by mohl býti zmatečností jen, kdyby odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo tak nedostačné, že by z něho nebylo lze seznati s plnou jistotou, co bylo rozhodnuto. Tomu tak není v tomto případě. Lze přisvědčiti stěžovatelům, že podle čl. 123 čís. 2 obch. zák. byla společnost zrušena úmrtím společníka Josefa P-a, ani účastníci souhlasně udali, že nebylo ustanoveno smlouvou, že společnost má dále trvati s dědici zesnulého. Stěžovatelé jsou však na omylu, domnívajíce se, že toto zrušení společnosti mělo býti z úřadu zapsáno do obchodního rejstříku. Jak vyplývá z ustanovení čl. 129 obch. zák., zejména z jeho čtvrtého odstavce, předpokládá zápis zrušení společnosti opověď účastníků. V tomto případě bylo proto zapotřebí opovědi buď společníka Václava P-a anebo zástupců pozůstalosti po zesnulém společníku Josefu P-ovi, tudíž všech dědiců, jimž byla pozůstalostním soudem ponechána správa a obstarávání pozůstalosti podle § 145 nesp. ř. podle dokladů ve spisech založených. Nedojde-li mezi nimi ke shodě, rozhodne většina, která se počítá podle podílů. Stěžovatelé však nepředstavují tuto většinu, jak připouštějí, a nejsou proto ani oprávněni k návrhu na zápis zrušení společnosti. Již z toho důvodu nelze vyhověti dovolacímu rekursu, aniž bylo zapotřebí se zabývati s ostatními jeho vývody.